

IOAN ROȘCA

Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (V)

2. Situația vinovaților comuniști nepedepiști
2.0. Confruntarea datelor din cererile de cetățenie cu cele privind participarea la instalarea comunismului

a. Cîntărirea „loialității”, în cazul activiștilor comuniști

Trecem acum la al doilea segment al „hexagonului” subjugării (la care românii nu au voie să opună rezistență... „xenofobă”): protejarea evreilor care au participat la instalarea genocidărilor a comunismului și ar fi trebuit condamnați pentru crime împotriva umanității românești.

Rolul evreilor inculpabili în paralizarea/împiedicarea procesului comunismului este un subiect vast, care poate fi descompus în multe aspecte și tratat din multe unghiuri. Îl vom aborda aici prin prisma legitimității re-încetăenirii privilegiate (transcenderea condițiilor normale de acordare a cetățeniei) a urmașilor vinovaților plecați în Israel. După ce am demascat manevrele de echivalare a posturii evreilor ce s-au dus în „țara lor de suflet” cu aceea a basarabenilor sau exilaților anticomuniști, să ne punem deci și întrebarea: ce feluri de evrei sînt replantați acum în România? Nu cumva și moștenitorii comuniștilor, care au părăsit lagărul, după ce l-au instalat? Și dacă „redobîndirea” acordată voluntar (la care nimic nu ne obligă) nu duce numai la o colonizare masivă și inoportună, ci și la favorizarea unor dușmani ai românismului? Onoarea (ca justificare a „reprimării la sînul patriei”) nu poate fi invocată nici în glumă. **Voi contrapune listele cererilor de încetățenire cu listele evreilor din nomenclatura comunistă.** Înainte de a analiza cazurile particulare bănuim că o mare parte dintre fondatorii lagărului, plecați ulterior în Israel, sînt șanse mari ca urmași ai lor să se afle printre solicitanții acordării privilegiate a cetățeniei. Oare ciți? Oare care?

Insist asupra cuvîntului „privilegiat”, pentru a se observa că nu e vorba de a aplica sancțiuni (pe care nu le-am putut administra nici criminalilor români... pentru că au continuat să ne conducă) ci de a pune în funcție un filtru legitim de selecție, ceea ce ne încalcă vreau drept natural sau convențional. Dacă am fi liberi (și nu în ghearele unei administrații anti-naționale) am primi în casă pe cine vrem, pe ce criterii ne convîn la un moment dat (așa cum au procedat atîția în istorie/lume, cum au fost instalați alogeni, de imperiile ce au avut a dilua caracterul românesc al regiunilor smulse nouă, cum am invitat și noi aromâni în Cadrilater, cum deschid unii selectiv baierile imigrației - pentru fotbalști, bogățani, profesioniști etc.; americani practicînd dezinvolt chiar... selecția prin „tombolă”).

Fiecare român, dacă ar fi informat/consultat, ar avea/exprima un punct de vedere privind:

- a. Gravitatea unei participări individuale la infracțiunea comunistă;
 - b. Modul în care trebuie considerată emigrarea ulterioară în Israel a (puilor) Tovarășului respectiv - cu renunțarea aferentă la cetățenie;
 - c. Condițiile în care un ticălos comunist (care nu are de ce primi cadou cetățenia română) o poate totuși ... transmite unui urmaș.
- Pozițiile vor diferi desigur, în funcție de destinul/interesele/ viziunea celui întrebat. Într-o democrație reală, s-ar fi văzut care e punctul de

vedere majoritar, Nu a fost cazul, în farsa noastră „reprezentativă”. Nimeni nu poate nici măcar observa, cu atât mai puțin stînji, mișcările ocultelor „Comisii”. Sînt primiți, de exemplu, și cei născuți în teritoriile „alipite” în 1918, care nu s-au considerat niciodată români, sau chiar și dintre cei născuți în teritoriile cedate. Discuția e însă absentă din spațiu public. De unde oportunitatea/ legitimitatea prezentei analize.

În ce mă privește, după o îndelungată activitate (reflectată în alte texte și rezumată în „O altă călătorie la capătul nopții”) nu aveam cum să nu mă revolt în fața acordării cetățeniei urmașilor unor vinovați pentru genocidul antiromănesc declanșat în 1944, punctul meu de vedere, bazat pe 30 de ani de cercetare teoretică și participare la încercările justițiare fiind rezumabil astfel:

a. Printre cei cărora nu le convenea condamnarea crimelor comunismului se află și mulți evrei, pentru că: au colaborat cu regimul represiv pentru realizarea scopurilor lor; au folosit ocazia pentru exterminarea antisemiților; au pretins monopolul victimității; au participat direct la genocid;

b. Forțele interesate de evitarea condamnării juridice a crimelor comunismului (complici/profitorii dinăuntru și dinafară) și-au impus agenda, folosind în acest scop instituțiile statului acaparat (justiția, legislativul, executivul) și exploatănd pasivitatea populației trecute prin reeducare/ colaboraționism/ descurcare;

c. În aceste condiții, „procesul comunismului” nu a putut lua un aspect formal/juridic, căpătînd o legitimitate organică/fundamentală - morală și socială;

d. În loc să ne vîcărîm că inovații nu s-au auto-judecat, trebuie să revelăm că, prin oceanul de mărturii și rechizitorii emise de românii liberi, procesul a avut de fapt loc - în cadru neformal - sentința (inevitabil ne-executorie) fiind pronunțată popular și irevocabil (vezi, de exemplu, declarația CRVC la [procesulcomunismului.com/sentința.htm](#)).

e. Această condamnare, nefiind posibilă în cadrul oficial, se extinde și asupra celor ce au împiedicat procesul formal și relevă funcționarea unui „stat” criminalizant.

O astfel de viziune, aparent „radicală” (din cauza dezertării generale), nu poate privi îngăduitor nici spre românii trădători, dar nici spre alogenii implicați. Prin prisma ei, nu putem considera, sub nici o formă, că evreii care au pus umărul la sovietizarea forțată ar fi arătat „loialitate” românilor. Și dacă nu a avut nici cine, nici de ce și nici cum urmări acest aspect, atunci cînd a cîntărit eligibilitatea fiecărui dosar de încetățenire privilegiată, avem dreptul să o facem noi, publicul ținut deoparte: ne-formal, ne-riguros și post-festum. Fie și numai pentru a dovedi că analiza rolurilor jucate în aparatele comuniste (politic, represiv, economic, cultural) combinată cu analiza prestațiilor personale și a filiațiilor aferente - este prea complicată - încît singurul mod de a evita pătrunderile indezirabile este de a stopa/anula global procedura anti-consituțională de colonizare cu evrei.

Ne întrebăm cum s-ar putea aprecia îndeplinirea criteriului de loialitate, cînd e vorba de urmași ai unora care au făcut (mai mult sau mai puțin) rău românilor, operaționalizînd prevederile generice ale art. 8 al legii cetățeniei: „ b) *dovedește, prin comportament, acțiuni și atitudini, loialitate față de statul român, nu întreprinde sau sprijină acțiuni împotriva ordinii de drept sau a securității naționale și declară că nici în trecut nu a întreprins asemenea acțiuni; [...]* e) *este cunoscut cu o bună comportare și nu a fost condamnat în țară sau în străinătate pentru o infracțiune care îl face nedemn de a fi cetățean român;*”.

Subiect încurcat. „Redobîndirea” se raportează/justifică la/prin trecut (altfel, solicitantul s-ar adăuga la coada de așteptare a punctului 8, o dată așezat în țară). Ca atare, trebuie să reintrăm în substanța trecutului, ca să judecăm legitimitatea/oportunitatea acestei acordări speciale/

favorizante de cetățenie. Trecutul relevant aici e participarea celui care a plecat pînă la urmă în Israel (sau aiurea). Călău, complice, profitor, victimă, opozant, pion neimplicat?

Dar - atenție! - nu vorbim de cel care face cererea (de regulă un tînar care nu a apucat să să-vîrșească nimic - bun sau rău - față de România). Ci de cel în numele căruia se acordă cetățenia („urmașilor pînă la gradul II”). Nu e clar, dacă ești de minimă bună credință, că de-abia prestația „autorului” (în sens juridic) pretinsului redobînditor de statut este criteriul relevant? Se pot prezenta dezinvolt la taraba de pașapoarte feciorii și nepoții de alde Faulker, Chișinevski, Dulbergher, Nicolschi, Roller, Răutu etc., persoane care și-or fi îngrijit/ iubit/ protejat/ cadorist moștenitorii... dar nouă nu ne-au făcut deloc bine. Deci **(mai ales atunci cînd solicitantul s-a născut în Israel, deci nu a fost cetățean român nici o clipă)** nu urmașului i se „reconstituie” de fapt starea civilă, ci tatălui (bunicului) care ne-a făcut praf, de la care statutul de cetățean ar fi de fapt moștenit! Nu-i poți da puului de Nicolski decît cetățenia pe care i-o redai de fapt înaintașului său. Și chiar vlăstarul care s-a născut la noi (pe cînd tata /mama ne terminau mărunt), deci care ar fi avut implicat cetățenia română - a pierdut-o și el, la plecarea familiei. Nu veți găsi astfel de nuanțe/lămuriri privind raportul dintre filiație și loialitate, în legile încropite dolosiv.

Și totuși s-ar fi putut, dacă s-ar fi vrut. O dată stabilit că acțiunile unor categorii (lideri de partid, securitate etc.) a fost nefastă, nu ar mai rămîne decît să verifice concret, dacă fiecare dintre cei cărora ar urma să li se „redea” cetățenia nu se înscrie cumva în una din aceste categorii infamante. Fiind foarte greu de stabilit ce a făcut fiecare în postul ocupat și de precizat ce fapte sunt descalificante, se poate recurge la denunțarea pozițiilor în sistem. Dar, probabil, tocmai aici e buba... E clar că vestitele Comisii nu au făcut (și nici nu vor face) astfel de verificări, căci (ne)legiutorii au avut grijă să nu stipuleze în ce constă încălcarea „loialității”, „ordinii de drept”, „securității naționale”, „bunei comportări”, intereselor/ demnității românilor. Înțelege fiecare decident cum/ce vrea din clauza de loialitate (mai exact cum i se dictează din culise, căci dinspre poporul român e complet liber). Și asta dialectic... Imediat după 1989, pușcăria făcută de „ilegaliști” răsplătiți pînă atunci pentru că militaseră pentru comunism (sau pentru aservirea României față de URSS, sau chiar dezmembrarea ei) a reapărut drept compromițătoare; iar pușcăria politică de după 1944, ca onorantă. Dar iată că azi, cînd anticomunismul e iar „fascist”, se reîntoarce roata: sînt reîncadrați naționaliști (nu întîmplător și anticomuniști) în categoria dușmanilor statului, urmarea logică fiind scoaterea comuniștilor de pe banca acuzării... Totul bazat pe paralizarea judecării crimelor comuniștilor (încît nu avem la ce decizii judecătorești să ne referim) și pe faptul (revelant) că nu au fost casate, în bloc, toate sentințele regimului comunist. Astfel încît cei ce ne-au martirizat se pot ascunde iar sub deciziile Tribunalului Poporului. Mai greu va fi cu ilegaliștii și sioniștii închiși (înainte/după 1944), căci aștia... au cazier - alături de naționaliști. Dar n-are cine face caz nici de asta, căci ar fi taxat ca „antisemit”. Pentru cine încă nu a înțeles acest hocus-pocus, rezum: urmașul taylorului X (care nu are nici o condamnare, pentru că procesul genocidului comunist a fost amînat pînă cînd s-a putut invoca decesul inculpabililor - întru băgarea sub preș a vinovației) primește de fapt, prin trunchi filiației, cetățenia la care familia a renunțat. Astfel transmite de fapt X cetățenia - „albit” implicit și a posteriorii!

Aceste posibilități de „redefinire” a axiologiei politice, în funcție de interesele de etapă, sînt pregătite cu o abilitate nesesizată de publicul farsei. Într-o lege în care naționalitatea celor instalați peste localnici nu contează, nu se mai suflă o vorbă de fidelitate față de poporul român, neamul românesc, destinul românilor. Ci despre stat și odinea de drept! Practic nu mai are importanță că sistemul principiilor de referință e într-o situație absurdă, din moment ce operațiile se fac în spatele cortinei, fără legătură cu ele, în funcție de nevoile stăpînului cetății. Important e, așa cum am văzut, ca populimea să nu poată interveni, și să nu poată nici ști ce se face în numele ei.

b. Polemica privind rolul evreilor în instalarea comunismului

Cea mai bună cale spre meta-adevăruri sociale e experiența vieții. Vor înțelege plenar fenomenologia patologiei „comuniste” (de fapt, un genocid anti-romănesc) doar cei care au trăit-o, sau au cunoscut măcar bine participații (de aceea am slabe speranțe că „tineretul” ar putea rezona consistent). Astfel pot fi apreciate posturile celor la care ne vom referi, poate fi simțită acut

oripilarea la ideea că moștenitorii/ beneficiarii descurcării josnice a unor distrugători ai noștri ar fi invitați de securicomuniștii agățați de putere la taraba cu cetățeniei (reîntregirea „familiei” mafi-oților de diverse etnii?), experiența directă putînd fi transfigurată în cunoaștere profundă prin studiul numeroasele lucrări care au atacat tema. Unele folosind instrumente cantitativ-statistice, altele calitativ-expresive și - mai puține - analitic-fenomenologice (explicații privind implicarea masivă a evreilor - atît de noivă nouă). Sper ca și incursiunea mea să ilustreze miezul fenomenelor, astfel încît discuțiile să nu poată fi deturnate cu ușurință, prin măslirea reperelor (răsturnării prezumțiilor legitime).

Abordînd chestiunea la nivelul răspunderilor individuale, nu e neaparat nevoie să mă înfund în gălăgia care deturnează estimarea rolului evreilor în instalarea comunismului (hotărîtor, major, mediu, minor?). În afară de agenții de influență (a se vede reacția lui Rareș Bogdan, în emisiunea cu mine din 3 august 2015), cine se poate îndoi că există astfel de cazuri? În defini-tiv, o etnie care forma 4% din populație (procent ce s-a redus foarte repede după 1948 - la sub 1%) era firesc să contribuie cu 4% (și apoi, 1%) la lista marilor ticăloși, din topul puterii. Deci avem de ce prezuma că se află sau vor apărea pe listele „re-încetățenirii”.

Ar fi trebuit însă să fie în jur de 4% și pe lista rezistenței anticomuniste (și nu a victimelor neopozante - cum au fost sioniștii, tovarășii debarcați, sau cei închiși pentru infracțiuni economice). Iată însă că ei nu au fost în munți... Așa cum nu prea au fost nici printre ruși albi, după 1917, ci s-au alăturat masiv armatei roșii și aparatului care a clădit URSS. În schimb, sînt semnificativ mai mulți de 4% în prima listă (filo-comunistă), mai ales în pozițiile de decizie; și noi putem lesne explica asta, nelăsîndu-ne intimidati de cei pe care nu-i interesează decît stîrpirea „antisemitismului” incomodant.

Vom depăși sfera speculațiilor propagandistice urmărind „coincidența” dintre ce era logic/ legic să se întîmple și ce s-a întîmplat. Cine se raportează onest la realitatea istorică constată că participarea evreilor la instalarea comunismului, după 1944, nu este numai un fapt (accidental) ci un fenomen pe deplin explicabil. E suficient să se cunoască bine activitatea și originea activiștilor/iegalștiilor PCR în interbelic (care vor rămîne majoritar alogeni, orice ar mai dicta Ministerul Adevărului - lucru care are, la rîndul lui, explicații firești). Cuceritorii unui teritoriu pe care vor să-l anexeze/ colonizeze/ satelizeze apeleză întîi la elemente alogene, pînă cînd colaboraționismul se extinde și la autohtoni. La noi, în 1944, exista deja o pătură/pletură de indivizi ce-și arătasera disponibilitatea întru sovietizarea României, din 1921, afiliindu-se la Internaționale/Komintern, lăsîndu-se piloatați (și uneori exterminați...) ca agenți NKVD, mergînd pînă la terorism, asumîndu-și riscurile/ponoasele activității ilegale, în așteptarea „revoluției”... E vreo mirare că „ilegaliștii” erau majoritar alogeni, suținînd „autodeterminarea pînă la despărțire” a minorităților „captive”, militînd perseverent pentru „revenirea” Basarabiei la URSS? E vreo surpriză că tocmai dintre aceștia s-au ivit, după 1944, activiști PCR care (așa cum vom revedea) au invadat aparatul politic, represiv, economic și cultural? Că luptătorii antiromâni erau în bună parte evrei nu e deci o marotă a „ulcerației” naționaliste, ci o realitate semnificativă, reflectată de listele pertinente (comuniști recenzați de sovietici, urmăriti de autorități, judecați de instanțe,

deportați de Antonescu, declarați chiar de ei - întru recunoașterea statutului parazitărilor de ilegalist), cocoțați în nomenclatura politică, administrativă, juridică, economică, culturală). Și totul decurge cauzal, complex dar firesc, pe parcursul derulării istoriei - din context în context. Să se judece/aprecieze - de exemplu - tocmai admițînd suferințele lor de dincolo de Prut/Nistru - cu ce nevoi/poște de răzbunare s-au întors evreii de-portați, sub protecția Armatei Roșii (ajutați și de cei rămași în țară, care suferiseră grelele lovituri ale anilor 38-44, în confruntarea româno-evreiescă, care - iată - a durat tot vreo 200 de ani...).

Te poți îndoi/mira (onest) că aceștia au folosit ocazia/alibiul „revoluției comuniste” (adică al sovietizării României) nu numai ca să-și vadă împlinit un vis destul de scump plătit, sau ca să se cocoate la putere profitînd de răsturnare - ci și ca să regleze conturile cu antisemiții, plătindu-le letal polițele? „Revoluțiile”/cotopirile sînt o mare ocazie. S-au năpustit și evreii descură-reți, după 1944, în procesul substituirii vechilor privilegiați cu alții noi, sub oblăduirea ocupantului sovietic. Au profitat de un context favorabil, în care a jucat un rol cert și faptul că urmau să plece în Israel - deci nu mai aveau nevoie de conviețuire armonioasă cu băștinași. Oportunitatea de cățărare/răzbunare s-a dovedit irezistibilă. Nu era URSS salvatorul evreimii amenințate de nazismul cu care se asociase România? Nu se puteau vîna/extermina antisemiții... ca dușmani ai comunismului? Evreii (mai mult sau mai puțin comuniști - a se vedea cît de repede au șters-o ulterior) au putut invoca/simula fidelitatea față de lupta proletariatului (sau față de marea cauză a URSS) - pentru a justifica reprimarea românilor ce se dovediseră refractari, neprimitori, dușmă-noși, resentimentari - față de invadatorii lor.

Situația se poate judeca pertinent citînd atent (pentru a sesiza similitudinea și consecințele) ultima carte a lui Soljenitzîn („200 de ani împreună”); în care se arată cum și de ce au făcut evreii revoluția bolșevică, cum s-a ajuns ca URSS să salveze evreii de nazism și cum au condus ei barca sovietică - pînă cînd au părăsit-o, pentru a fonda statul israelian (sau a se răspîndi în lume cucerind-menținînd poziții de forță - cum ar fi cea din administrația americană) - revenind la individualismul capitalist. Urmărind studiul lui Soljenitzîn, vom sesiza și complexitatea relației dintre interesele evreiești și cele sovietice, raportate la soarta noastră - după 1944. Și vom realiza subtilitatea jocului sionist, între fazele/ mișcările centripete (întru consolidarea nucleului) și centrifuge (întru întinderea capitelor mondiale). Soljenitzîn valorifică arhivele mult timp tănuite pentru a demonstra că și comunismul a fost un proiect de interes evreiesc. Altfel, aderența (fanatică) a evreilor prinși în România după 1918 ar fi inexplicabilă. Tot evreii lansaseră curentul/procesul „emancipării săracilor exploatați” ceea ce nu înseamnă că acesta nu putea contagia și pe alții. Și, într-adevăr, documentele arată că - de exemplu - moldovenii de dincolo de Prut (binîșor rusificați...) au fost cuprinși inițial de efervescență revoluționară (temîndu-se mai ales să rămînă slugile moșierilor - presiune ce a contribuit la reforma noastră agrară). Dar putea fi (și a fost) vorba de aspirații revoluționare doar la început, pînă cînd au început să sosească vești despre ce se întîmplă dincolo de Nistru. Apoi, cînd poporul a aflat ce tragic destin îl așteapta dacă ajungea în URSS, nu avea cum să mai aibă cel mai mic chef de joacă de-a comunismul. Nici măcar rușii/ucrainenii, resentimentari față de România ocupantă, nu tîneau după Holodomor, gulag și kolhoz. În aceste condiții, cum se poate explica consecvența cu care evreii din Basarabia/ Bucovina au militat pentru URSS, constituind o agenteră de bază a Kremlinului (o coloana a 5-a care a umplut toată Europa, cu activiști - de la facultățile din Brno, Wiena, Berlin pînă la brigăzile din Spania și rezistența franceză). Numai acceptînd concluziile lui Soljenitzîn: întregul proiect comunist a fost conceput pentru propășirea intereselor evreiești, prin împlinire cu proiectul sionist.

(Continuare în pagina 12)

